

Form, idet vi udtrykkelig ønskede at faa fastslaaet, at Udvalget skulde gøre Indstilling til Tinget bl. a. om, hvorvidt Grundlovens § 14, Rigsretsbestemmelsen, vilde være at bringe i Anvendelse. Naar vi den første Dag, Rigsdagen traadte sammen, foreslog at forblive i det i Fjor anviste Spor, var det af to Grunde. For det første, fordi Udvalget i Fjor ikke havde kunnet tilendebringe sit Arbejde. Fra Reformpartiets Side blev det udtalt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt P. A. Alberti bør sættes under Tiltale for Rigsretten, først kunde finde sin Afgørelse, naar den af Justitsministeren foranledigede Undersøgelse af hans Embedsforhold var afsluttet, og dette Standpunkt er utvivlsomt rigtigt og holdbart. Paa det Tidspunkt, da Udvalget afgav sin Betænkning, forelaa for Udvalget Forhørene angaaende Landbrugslotteriet, angaaende det bekendte Biografteater i Vimmelskaffet og angaaende den Adolfsenske Dispensationssag. Imidlertid er der senere til Folketignet afgivet Forhørene bl. a. i Sagen vedrørende „Middagsposten“ og i Sagen vedrørende „Bona“s forskellige Bevillinger. Men heller ikke hermed ere Spørgsmaalene om Albertis Embedsførelse udtømte, thi det vil være alle Medlemmer af dette Ting bekendt, at henimod Slutningen af Forhørene angaaende „Bona“-Sagen tog P. A. Alberti det Standpunkt ikke mere at ville besvare Spørgsmaal angaaende sin Embedsførelse, og forskellige andre Forhold, som det kunde være ønskeligt at faa oplyste, ere derfor ikke oplyste ved Forhørene i Kriminalretten ved Kriminalretsassessor Schou. Jeg skal blot nævne, at der i de Diskussioner, der have fundet Sted her i Folketinget, bl. a. har været drøftet Albertis Forhold til forskellige Bevillinger, saaledes de, som synes ordnede ved hans tidligere Kompagnon, hans Forhold til Lenskontrollen og forskelligt andet, der lige saa vel burde indrages under en Rigsretstiltale, hvis en saadan foresloges, som de andre i Forhørene oplyste Forhold. Det i Fjor nedsatte Udvalg var saaledes ikke færdigt og kunde ikke afslutte sin Gerning vedrørende de Albertiske Forhør, og det var da rimeligt, at et Udvalg blev nedsat til at fortsætte dette Arbejde.

Jeg antager, at en Gennemgang af Forhørene angaaende Alberti og en Tagen Stilling til Spørgsmaalet om hans Anklage for Rigsretten ikke meget hurtig vil lade sig gøre. Et andet Spørgsmaal mener jeg derimod meget hurtigt vil kunne afgøres, og det er Spørgsmaalet om Rigsretstiltale mod de forhenværende Ministre J. C. Chri-

stensen og Berg. I Betænkningen udtalte Repræsentanter for to Grupper her i Tinget sig for Tiltale, to andre Grupper, de Moderate og Reformpartiet, som den Gang endnu ikke var delt, udtalte sig derimod, Repræsentanten for Højre udtalte sig saaledes, som han overhovedet har udtalt sig i denne Sag, vakkende ubestemt. Det er det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), jeg sigter til. Den Gruppe, jeg tilhører, er af den Mening, at der er Grund til Rigsretsanklage for Embedsforsømmelse, og at Anklagen bør finde Sted paa Grund af de skæbnesvangre Følger for Landet, som disse Embedsforsømmelser have medført, og vi mene, at Spørgsmaalet om denne Rigsretsanklage meget hurtigt kan afgøres her i Folketinget.

Det er altsaa ikke paa Grund af manglende Undersøgelser, at vi have foreslaaet Nedsættelse af Udvalg angaaende denne Sag. Det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow) fremførte i sin Tale ved Finanslovbehandlingen denne Misforstaaelse. For ikke at sinke Spørgsmaalets Afgørelse her i Salen undlod jeg den Gang at gøre anden Indsigelse derimod end en kort Indskudsbemærkning i det ærede Medlems Tale. Det er ikke Undersøgelse, der mangler i dette Spørgsmaal. I de Forhør, som ere offentliggjorte, mene vi at have fundet mere end tilstrækkeligt Materiale til at paavise de enkelte Anklagepunkter. Hvad Udvalget efter vor Opfattelse har at gøre, er at sørge for, at Aktionsordren kommer til at fremtræde omhyggelig forberedt. Den første Gang Folketinget har beskæftiget sig med Rigsretsspørgsmaalet, greb det netop Sagen an paa denne Maade. Det var i 1854 under de store Forfatningskampe, at Hr. Tutein fremsatte Forslag om en parlamentarisk Kommission og senere, efter Protest fra det daværende Ministerium Ørsted mod en saadan inkvisitorisk Institution, rettede Kommissionen til et Udvalg, hvilket efter at have indhentet de Oplysninger, det maatte anse for fornødne, skal gøre Forslag til en Aktionsordre mod Ministeriet, navnlig paa Grund af Forordningen af 26. Juli 1854. Man mente den Gang, at Sagens Aktionsordre burde udgaa fra et Udvalg, og jeg tænker mig, at man den Gang har handlet ud fra samme Opfattelse som vi, nemlig, at det ikke er et Parti, som retter Aktionsordre mod Ministrene. Ønsket om Aktion kan udgaa fra et Parti og kan finde Tilslutning fra andre Partier, men idet Afgørelsen træffes, er det Folketinget, som beslutter Tiltale, Folketinget som In-